

АНАЛІЗ ЗМІСТУ МЕТОДИК ПЕРЕВІРКИ ТА ОЦІНКИ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВЛЕНОСТІ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ РІЗНИХ ІНОЗЕМНИХ ДЕРЖАВ ЗБРОЙНИХ СИЛ

У статті проведено літературний аналіз змісту методик перевірки та оцінки фізичної підготовленості військовослужбовців Збройних Сил України та різних іноземних держав, зважені і оцінені найбільш важливі складові цих систем (зміст та методики фізичної підготовки, перевірка і оцінка, підготовка спеціалістів). Виявлено основні недоліки в системі перевірки та оцінки фізичної підготовки (ФП) військовослужбовців Збройних Сил України (ЗСУ), можливі шляхи їх вирішення, основні напрями удосконалення даної системи. Визначено перспективу подальших досліджень у даній області.

Ключові слова: система, оцінка, методики, контроль, перевірка, військовослужбовці, фізична підготовленість, боєготовність.

Постановка проблеми. Насиченість військ складною бойовою технікою, напруженість і динаміка бойових дій, характер військового навчання і виховання особового складу, необхідність підтримки постійної бойової готовності підрозділів вимагають удосконалення бойової підготовки.

Фізична підготовка відіграє важливу роль у підвищенні бойової майстерності, військово-професійної працездатності військовослужбовців і застосуванні ними всіх засобів під час виконання навчально-бойових завдань. Заняття фізичними вправами, як будь-яка діяльність, яка виконується протягом певного часу має строго визначену мету і передбачає кінцевий результат. Засобом визначення результату є перевірка, а значущість результату обумовлюється відповідною оцінкою, тому у період реформування Збройних Сил України з'явилася можливість відмовитися від застарілих методів перевірки й оцінки фізичної підготовки та здійснення пошуку найбільш ефективних критеріїв перевірки та оцінки фізичної підготовленості військовослужбовців усіх військових спеціальностей ЗС України [4], впровадження найефективніших способів оцінки та організації перевірки військовослужбовців [5]. Актуальне питання перед розробкою нових технологій системи перевірки та оцінки фізичної підготовки військовослужбовців полягає в аналізі змісту методик перевірки та оцінки фізичної підготовленості військовослужбовців Збройних Сил провідних країн НАТО [8, 10].

Зв'язок з науковими планами, НДР. Матеріал підготовлено відповідно до зведеного річного плану наукової та науково-технічної діяльності ЗС України на 2010-2015 рік та плану НДР за темою "Удосконалення військово-прикладних навичок курсантів (слухачів) вищих військових навчальних закладів в системі спеціальної фізичної підготовки військовослужбовців" (шифр – "Прикладність").

Мета дослідження полягає в проведенні порівняльного аналізу методик перевірки та оцінювання фізичної підготовленості військовослужбовців ЗС України та різних іноземних держав.

Для досягнення поставленої мети вирішувалися такі завдання:

1. Проаналізувати методики перевірки та оцінювання фізичної підготовленості військовослужбовців ЗСУ та різних іноземних держав.

2. Проаналізувати систему перевірки й оцінки фізичної підготовки військовослужбовців Збройних Сил іноземних держав.

Методи дослідження. Аналіз наукової літератури та документальних джерел; узагальнення, систематизація та конкретизація теоретичних знань, які стосуються тенденцій розвитку методик перевірки й оцінювання фізичної підготовленості; порівняльний аналіз та узагальнення отриманих теоретичних матеріалів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Одним з основних напрямків реформування Збройних Сил України на період до 2017 року (Стратегія реформування та розвитку Збройних Сил України, Стратегічний оборонний бюлетень України) поряд з технічним переозброєнням та реорганізацією управлінської структури є професіоналізація, яка включає як перехід збройних сил до комплектування особовим складом на добровільних засадах, так і суттєве підвищення значимості бойової підготовки усіх категорій військовослужбовців [3]. Разом із перекомплектуванням, технічною модернізацією збройних сил, постійною зміною особового складу відбуваються також прогресивні зміни у процесі розвитку і вдосконалення системи фізичної підготовки військ. Як показує практика існування збройних сил, такі прогресивні зміни можуть відбуватися різною мірою і в різних обсягах: або загалом у всій системі, або в окремих її частинах, елементах, компонентах. Прогресу підлягає будь-яка система, в тому числі й система фізичної підготовки під впливом об'єктивних причин, незалежно від суб'єктивних умов. ЗС України переживають складний період своєї реорганізації. Нинішня структура і чисельність армії є занадто обтяжливими для економіки держави. Актуальне питання постає вже сьогодні: яким має бути рівень фізичної підготовленості військовослужбовців професійної армії? Щоб відповісти на нього, потрібно проаналізувати в першу чергу вимоги, які висуває сучасний бій до фізичної підготовленості військовослужбовців та визначити рівень,

який дозволяє їм успішно вирішувати рухові завдання під час бою [6]. Тому прогресивні зміни форм бойового застосування Збройних Сил та способу їх комплектування зумовлюють перебудову всієї системи фізичної підготовки, зокрема системи контролю та перевірки, яка забезпечує ефективне управління процесом фізичного вдосконалення військовослужбовців.

Основний матеріал дослідження. Відповідно до сучасних принципів підготовки, застосування та функціонування збройних сил суттєво змінилися і вимоги щодо забезпечення фізичної готовності до військово-професійної діяльності військовослужбовців усіх військових спеціальностей. На думку С.В. Романчука реформування ЗС України без достатнього фінансування, чітких орієнтирів, структури та функцій негативно позначається на стані бойової підготовки всіх видів і родів військ, у тому числі й на стані фізичної підготовки. Адже, удосконалення бойової готовності військовослужбовців відбувається лише тоді, коли особовий склад систематично й з повним навантаженням, за умов, наближених до реального бою, займається бойовою підготовкою. Без парашутної практики не може бути підготовлених аеромобілістів та розвідників, без маршів на бойових машинах – класних танкістів, самохідників, без стрільби зі штатної зброї – класних піхотинців, навідників-операторів, артилеристів тощо [2].

Значення фізичної підготовки в системі бойової готовності, її ефективність багато в чому визначається конкретністю поставлених перед нею завдань. Діючий підхід до рішення цього питання має низку недоліків, основний з яких, НФП-2009 не визначені спеціальні завдання для багатьох категорій військовослужбовців різних спеціальностей Сухопутних військ, хоча фізична підготовка впливає на всі компоненти боєздатності військовослужбовців.

В роботах С.В. Романчука зазначено, що заняття фізичними вправами, як будь-яка діяльність, виконана протягом певного часу має строго визначену мету і передбачає кінцевий результат. Засобом визначення результату є перевірка, а значущість результату обумовлюється відповідною оцінкою. Тому актуально залишається проблема обґрунтування системи перевірки і оцінки військовослужбовців різних спеціальностей, визначення спеціальних вправ та комплексів щодо спеціальної підготовленості, розвитку фізичних навичок, які б дозволяли підвищити рівень військово-професійної готовності військовослужбовців.

На думку Ю.А. Бородин, С.В. Романчука оснащення ЗС України складними зразками зброї, розширення спектра тактичних прийомів ведення бойових дій у різних умовах зумовили необхідність широкого наукового пошуку шляхів вдосконалення процесу бойової, у тому числі й фізичної підготовки, яка завжди розглядалася в якості найважливішого чинника високої боєздатності військ. Із підвищенням складності зразків озброєння та військової техніки, збільшенням різноманітності та динамізму військових дій значно підвищуються вимоги до фізичних, психічних та інших якостей військовослужбовців, на вдосконалення яких має бути спрямований увесь процес фізичної підготовки.

Аналізуючи систему перевірки та оцінки фізичної підготовки збройних силах Російської Федерації можна стверджувати, що здійснено та проведена певна градація даної системи за видами збройних сил та за військовими спеціальностями.

Для Ракетних військ РФ визначено наступні групи: курсанти навчальних частини та підрозділів, курсанти ВНЗ; особовий склад підрозділів охорони та протидиверсійної боротьби; особовий склад спеціальних підрозділів; особовий склад тилу, льотчики транспортної авіації.

Для Сухопутних військ РФ визначено групи: особовий склад мотострілкових підрозділів, підрозділів радіаційного, хімічного, біологічного захисту та курсанти ВНЗ, які готують офіцерів для даних підрозділів; особовий склад танкових, самохідних артилерійських, автомобільних, інженерних підрозділів та курсанти ВНЗ, які готують офіцерів для даних підрозділів; особовий склад ракетних, зенітних артилерійських, зенітних-ракетних, артилерійських підрозділів, підрозділів зв'язку та курсанти ВНЗ, які готують офіцерів для даних підрозділів; особовий склад розвідувальних підрозділів спеціального призначення та курсанти ВНЗ, які готують офіцерів для даних підрозділів; особовий склад підрозділів радіоелектронної боротьби та ППО; особовий склад підрозділів матеріального, технічного, медичного забезпечення, топогеодезичних та гідрометеорологічних військ.

Для Військово-Повітряних Сил РФ визначено групи: льотний склад; нельотний склад.

Для Військово-Морського Флоту визначено групи: перша категорія (підрозділи морської піхоти та спеціального призначення); друга категорія (особовий склад надводних суден); третя категорія (особовий склад підводних суден).

Для Повітрянодесантних військ визначено групи: особовий склад парашутно-десантних, десантно-штурмових підрозділів та курсанти ВНЗ, які готують офіцерів для даних підрозділів; особовий склад підрозділів тилу.

Важливо зазначити, що у системі перевірки та оцінки фізичної підготовки ЗС РФ у кожній групі визначено вправи, які відповідають напрямку військово-професійної діяльності та, за якими проводиться оцінювання рівня фізичної підготовленості військовослужбовців.

Результати широких досліджень (Багдан Б., Магльований А.В., Миронов В.В., Романчук С.В., Чух А.М.) з виявлення вимог сучасного бою, що висуваються до фізичної підготовленості військовослужбовців, дозволили встановити, що найвищі вимоги висуваються до рівня розвитку загальної та швидкісно-силової витривалості, міри сформованості військово-прикладних рухових навичок тощо. Вивчення характеру фізичних навантажень, що виконуються військовослужбовцями, у процесі навчально-бойової діяльності, показало, що в основному, переважають фізичні вправи значного та помірного навантаження, спрямовані на розвиток загальної витривалості, недостатня увага, при цьому приділяється розвитку спеціальних фізичних якостей і формуванню військово-прикладних рухових навичок. Одним із ефективних шляхів вирішення цієї проблеми є застосування фізичних вправ і військово-прикладних видів

спорту, що дозволяють створювати максимальні фізичні та психічні навантаження на людину. Проблема підвищення боєздатності військовослужбовців різних спеціальностей Сухопутних військ засобами фізичної підготовки є предметом пильної уваги багатьох досліджень. На необхідність і ефективність проведення спеціальної фізичної підготовки військовослужбовців різних спеціальностей Сухопутних військ із використанням фізичних вправ з програм військово-прикладних видів спорту вказує ряд авторів: О.В. Петрачков, О.Д. Гусак; К.В. Пронтенко; Т.В. Бикова, В.Д. Білик; Р.Т. Раєвський, І.С. Барчуков, Ю.Н. Назаров, С.С. Егоров. Вони розширюють діапазон функціональних резервів організму, у тому числі фізичних і спеціальних якостей військовослужбовців.

На думку М.П. Коробейникова проблема якісної підготовки військовослужбовців до військово-професійної діяльності, а особливо до ведення бойових дій в умовах сучасного бою завжди була актуальною, а сьогодні набула особливої значущості. Проте вивчення стану бойової готовності ряду військових частин і з'єднань показало невідповідність між вимогами сучасного бою, що висувалися, і фізичною готовністю військовослужбовців. Виходячи із зазначеного, на наш погляд, існуючі засоби і методи, не повною мірою вирішують завдання підготовки військовослужбовців до ведення бойових дій в цих умовах.

С.І. Глазунов зазначає, що серед основних завдань забезпечення воєнної безпеки України у мирний час є підтримання постійної готовності Збройних Сил (ЗС) до відбиття можливої агресії з боку будь-якої держави. Протягом років становлення ЗС України досить успішно виконували та продовжують виконувати свої функції демонструючи готовність до виконання завдань за призначенням.

Боєготовність ЗС визначається у першу чергу боєготовністю особового складу. Важливою складовою боєготовності військовослужбовців поряд з морально-психологічною та воєнно-спеціальною є їх фізична підготовленість. Необхідний рівень підготовленості військовослужбовців досягається спланованим, науково-обґрунтованим та систематичним процесом їх фізичного вдосконалення. Управління цим процесом передбачає своєчасне отримання об'єктивної та інформативної інформації про стан фізичної підготовленості військовослужбовців [9]. Це завдання вирішує система перевірки та оцінки фізичної підготовки (ФП). В її основу покладені технологія оцінювання, тести, які характеризують рівень розвитку у військовослужбовців фізичних, морально-вольових, спеціальних якостей, сформованості рухових навичок та нормативні вимоги, що визначають рівень (якість) підготовленості.

Проведений аналіз досвіду застосування ЗС у сучасних локальних конфліктах, миротворчих операціях, аналіз публікацій останнього часу дозволяє стверджувати, що у сучасних умовах реформування ЗС України, система перевірки та оцінки ФП також потребує адекватного вдосконалення. Проблемним питанням залишається перегляд належних нормативів фізичної підготовленості військовослужбовців. Тенденція до їх визначення на підставі даних реального стану фізичної підготовленості військовослужбовців та можливостей щодо забезпечення процесу їх фізичного вдосконалення нівелює саме поняття належного нормативу, який повинен визначатися саме вимогами бойової діяльності до фізичної підготовленості військовослужбовців конкретної військової спеціальності. Виходячи з реалій функціонування ЗС України слід активніше аналізувати складові підготовки військовослужбовців тих армій, які мають сучасний бойовий досвід, проводити моделювання можливих варіантів застосування ЗС України та розглядати вимоги, що висуваються сучасним боєм до фізичної підготовленості військовослужбовців.

Проведений аналіз системи фізичної підготовки С.І. Глазуновим дозволяє стверджувати, що давно відомий лозунг: "Готувати солдатів до того, що потрібно під час бою!" – ще раз використовується фахівцями підготовки військ армій найбільш розвинених країн світу. "Навчатися солдатам саме тому, як вони будуть воювати" – така нова філософія інноваційного формування фізичної готовності військовослужбовців, яка реалізується Управлінням навчання та доктрин (TRADOC) Сухопутних військ армії США [11]. Переглядається методика не тільки проведення ФП військовослужбовців, але й методика контролю їх фізичних здібностей. Оцінювання фізичних здібностей американських військовослужбовців із 1980 року здійснювалось через армійській фізичний фітнес-тест (APFT) [14]. Через 30 років фахівці вирішили модифікувати APFT, зробити його більш прикладним, адекватним завданням, які виконують солдати на полі бою. Аналіз наукових робіт показує, що поштовхом для розробки нового тесту були відгуки командирів підрозділів Сухопутних військ, Морської піхоти, які брали участь у бойових діях останнього часу та спеціальні дослідження, за результатами яких була відмічена низька кореляція результатів APFT з ефективністю виконання спектра тих завдань військовослужбовців, які виникають перед ними у сучасному бою [14]. Одним із завдань при розробці нового армійського тесту фізичної готовності (APRT) було те, щоб він був інформативним, технологічним для виконання військовослужбовцями різних видів збройних сил та був нейтральним у гендерному та віковому відношенні. У новому тесті передбачається виконання п'яти вправ (прогресуючий човниковий біг на 60 ярдів (біля 54 м), амплітудне піднімання тулуба у сід з положення лежачі – 1 хв., стрибок у довжину з місця, згинання та розгинання рук в упорі лежачі – 1 хв., біг 1,5 милі (біля 2413 м)) замість трьох, змінені умови виконання нахилів вперед із положення лежачи, збільшені темпи віджимань та замінена довга дистанція бігу короткою з більш швидким темпом її проходження.

Тест виконується у спортивному одязі та пропонується до контролю двічі на рік. На думку Марка П. Хертлінга, Ф. Палкоска та інших 16 членів групи, що розробляли APRT, новий зміст тесту більш інформативно характеризує аеробну та анаеробну витривалість солдат при одночасному зниженні ризику отримання травм. Тестування з бігу на 1,5 милі дозволяє з їх точки зору більш точно оцінити анаеробну потужність бійців, яка підштовхує процес форсованого приливу енергії, що обумовлено високою інтенсивністю сучасного бою [11, 14].

TRADOC також рекомендує приймати у солдатів армійській тест бойової готовності (APRT), який включає в себе вправи, що подібні за структурою рухів до характеру бойових завдань військовослужбовців (біг 400 м, долання бар'єрів, переповзання, перенесення пораненого, човникове перенесення двох контейнерів боєприпасів по балці, прийняття позицій для прицілювання під час руху тощо) і забезпечує більш точну оцінку програми фізичної готовності (ФГ) та індивідуальних можливостей солдата.

APRT виконується у армійському форменому одязі зі зброєю, надітому бойовому шоломі. Перевірка готовності військовослужбовців за цим тестом передбачається безпосередньо перед розгортанням військовослужбовців. "Цей тест планується ввести обов'язковими для усіх солдатів та офіцерів, у тому числі військовослужбовців армійського резерву та національної гвардії", – заявив Френк Палкоска, глава армійської фітнес-школи у Форт-Джесоні [11]. Реалізація нових випробувань по визначенню нормативних показників тесту є кінцевим кроком в ініціативі підготовки солдатів-спортсменів, щоб краще підготувати їх до напруженої професійної діяльності та вирішити проблему забезпечення готовності особового складу до повного спектру сучасних бойових операцій [11].

У армії Бундесверу з 1 січня 2010 року для розгляду важливих фізичних якостей військовослужбовців, таких як витривалість, сила, швидкість і координація введений Базовий фітнес тест (BFT), який включає спринт тест 11 x 10 м, утримання положення вис із повністю зігнутими у ліктях руками, біг 1000 м.

Він замінив фізичний фітнес тест (PFT) та повинен виконуватися кожним солдатом Бундесверу хоча б раз на рік [13]. Завдання повинні бути завершені в зазначеному порядку протягом 90 хв. При виборі вправ Базового фітнес-тесту розробники спирались на наукові дослідження та висновки спортивної медицини. Наприклад, німецькі фахівці відмовились від виконання нахилів вперед із положення лежачи (PFT) через негативний вплив вправи на стан хребта. Технологічно приймання PFT триває довше ніж BFT. Крім того, кожний рік німецькі солдати повинні проходити професійне тестування (GAF BMP) для отримання значку військової майстерності армії Німеччини бронзової, срібної або золотої класифікації. Невиконання вимог означає звільнення із армії через два роки [10.]. Випробування можуть тривати три дні та включають у себе:

- отримання характеристики командира;
- проходження курсу першої допомоги;
- виконання рухових тестів;
- плавання 200 м довільним способом;
- спринт 75 м (жінки) або 100 м або 400 м (чоловіки) або 1000 м;
- стрибок у висоту або у довжину;
- штовхання ядра (16 фунтів для чоловіків та 8,9 фунтів для жінок) або жим лежачи (вижимання штанги) або плавання 100 м;
- біг 3000 м або 5000 м (чоловіки) або 1000 м плавання;
- вправи для тестування визначаються віковою групою та виконуються у спортивному одязі;
- стрільба з пістолету по мішені на відстані 25 м із трьох різних позицій – лежачи, на колінах або стоячи протягом 15 с;
- дорожній марш (6–12 км) у військовій формі з рюкзаком (вага – не менше ніж 15 кг). Для особового складу Військово-Морських Сил – плавання 200 м або 300 м в обмундируванні [10].

Крім того, фахівці Бундесверу розглядають питання про можливість використання нового виду спорту – паркуру, сутність якого полягає у раціональному подоланні військовослужбовцями будь-яких перешкод (переважно переносних, спеціально виготовлених) із максимальною швидкістю під час занять зі спортивного вдосконалення [12].

В армії РФ нового осмислення набули комплексні вправи на смугах перешкод. Разом з тим наукове теоретичне обґрунтування змісту цих вправ не стало домінуючим фактором при практичному впровадженні таких комплексних та ефективних засобів фізичного вдосконалення і контролю фізичної підготовленості військовослужбовців. Завадою є відсутність належного матеріально-технічного та фінансового забезпечення ФП.

Попередній емпіричний аналіз режимів енергозабезпечення військовослужбовців при виконанні комплексних тестів, їх біомеханічних та фізіологічних характеристик вказує на більш високу інформативність цих тестів для характеристики комплексної підготовленості військовослужбовців. Вірогідно, що й у процесі фізичного вдосконалення військовослужбовців слід частіше використовувати саме комплексні вправи, характерною ознакою яких є швидке переключення від одного виду рухів до іншого. Таке тренування, на нашу думку, дозволить швидше сформувати у особового складу попереджувальну адаптацію до бойової діяльності на етапі вдосконалення рухових навичок.

Висновки і перспективи подальших пошуків. Аналіз та дослідження змісту оцінки та перевірки фізичної підготовленості Збройних Сил показав, що загальними недоліками є: відсутність врахування реальної динаміки рівня фізичної підготовленості досліджуваного контингенту, невідповідність між вимогами сучасного бою і готовністю військовослужбовців, недостатня ефективність існуючих засобів і методик перевірки та оцінювання фізичної підготовленості військовослужбовців до ведення бойових дій.

Порівняльний аналіз структури та змісту системи контролю фізичної підготовки військовослужбовців (курсантів) Збройних сил провідних країн показав, що існують різноманітні дослідні підходи до розробки належних нормативів фізичної підготовленості. Адекватність і об'єктивність розроблених норм фізичної підготовленості в істотній мірі обумовлена рівнем і ретельністю змістовного аналізу і коректністю застосування математично-статистичного апарату. Тому подальшому плануємо провести математично-статистичну обробку вимог взаємозалежності професійної та фізичної підготовленості військовослужбовців різних спеціальностей.

Використані джерела

1. Глазунов С. І. Перспективи удосконалення системи контролю фізичної підготовленості військово-службовців механізованих підрозділів Сухопутних військ / С. І. Глазунов // Матеріали відкритої науково-методичної конференції [Фізична підготовка військовослужбовців] (Київ, 29-30 квітня 2003 р). НУФВС. – К., 2003. – С. 16-18.
2. Ендальцев Б. В. Следует ли оценивать физическую готовность военнослужащих по их физическому состоянию / Б. В. Ендальцев // Тез. докл. науч. конф. за 2001 г. – СПб. : ВИФК, 2002. – С. 63–66.
3. Корольчук М.С. Психологічні особливості військово-професійної діяльності. / М. С Корольчук, В. М. Крайнюк, Л. А. Ріпа [та ін.]. – К. : НАОУ, 2005. – 420 с.
4. Красота В.М. Організаційно-методичні основи спеціальної фізичної підготовки офіцерів чергового бойового розрахунку командного центру Військово-морських Сил України. – автореф. дис. канд. наук з фіз. вих. і спорту. – С.: СВМІ ім. П.С. Нахімова, 2007.
5. Леонтьев В.П. Нормативное обеспечение физической подготовки курсантов высших военно-учебных заведений Сухопутных войск Министерства обороны Украины: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з фіз. виховання і спорту: спец. 24.00.02 "Физическая культура, физическое воспитание различных групп населения" / В. П. Леонтьев. – К., 2000. – 22 с.
6. Миронов В.В., Юрченко А.А. Модель процесса формирования у курсантов инженерных вузов ВВС организаторско-методических навыков физического совершенствования военнослужащих / В.В. Миронов, А.А. Юрченко // Физическая подготовка, боеспособность и здоровье военнослужащих. – СПб.: ВИФК, 2003. – С. 85-89.
7. Романчук С. Фізична підготовка в Сухопутних військах Збройних сил провідних держав НАТО / Сергій Романчук, Віктор Романчук // Молода спортивна наука України : зб. наук. пр. з галузі фіз. культури та спорту: – Л., 2010. – Вип. 14, т. 2. – С. 205–209.
8. Романчук С. Фізична підготовка в сухопутних військах збройних сил провідних держав НАТО / Сергій Романчук, Віктор Романчук // Молода спортивна наука України: Зб. наук. праць у галузі фізичної культури та спорту [За заг. ред. Євгена Приступи]: –Вип. 14: у 4-х т. – Л.: 2010. – Т. 2. – 302 с.
9. Симаков М. Военно-учебные заведения Франции / М. Симаков // Зарубежное военное обозрение. – 1990. – № 10. – С. 14–18.
10. Утенко В.Н. Влияние физической подготовки на служебное положение военнослужащих иностранных армий / В.Н.Утенко, В.А. Щеголев // Материалы докладов итоговой конференции за 2001 год. – Л.: ВДКИФК, 2001. – С. 15–20.
11. Bundesministerium der Verteidigung. Bonn, – 1996. – 296 s.
12. <http://www.army.com/content/new-fitness-and-combat-readiness-tests>.
13. <http://www.sportschule.bundwehr.de>
14. Weisung zur Ausbildung und zum Erhalt der Individualen Grundfertigkeiten (Weisung IGF) des Generalinspektors der Bundeswehr (FüS I5 Az 32-01-05 vom 30. Mai 2006) – 26 s.
15. www.army.mil.

Oderov A., Oderova O., Romanchuk S., Hulovatyy V.

ANALYSIS OF THE CONTENTS OF METHODOLOGIES OF EXAMINATION AND EVALUATION OF PHYSICAL PREPAREDNESS OF SERVICEMEN OF DIFFERENT FOREIGN COUNTRIES ARMED FORCES

The article provides literal analysis of the contents of methodologies of examination and evaluation of physical preparedness of servicemen of different foreign countries Armed Forces. The most important components of those systems are evaluated (contents and methodology of the physical training, examination and evaluation, training of specialists). The main drawbacks in examination and evaluation of physical preparedness of servicemen of the Armed Forces of Ukraine, possible ways of their solution and the ways of improvement of this system are indicated. The perspective of further research in this area is determined.

Key words: system, evaluation, methodology, control, examination, servicemen, physical preparedness, combat readiness.

Стаття надійшла до редакції 04.07.2014 р.